

Povest o neki drugi.

Novela. Spisal Ivo Šorli.

Odgrnil je bil zavese z okna ter sedel zopet k mizici pri peči. Zavil se je tesneje v svoj črni nočni plašč in strmel mračno predse.

Naenkrat je prikimal, in njegov krasni, blede obraz, izražujoč prej težko premišljevanje, je hipoma prešinilo nekaj neizprosnega, trdega. Jedva je še drhtela fina, bela roka, ko je gladila počasi dolgo, kakor noč črno brado.

Črez bele strehe se je polagoma priplazila blede, mrtva svetloba in bolj in bolj je bledela luč na mizi.

Ugasnil jo je in stopil k oknu. Sneg je padal neprestano. Tiho, belo, veličastno vseokrog.

Strmel je nekoliko časa tja ven in se vrnil zopet k mizici. Krvav žar iz peči mu je švignil za hip črez obraz in zlati naočniki so se zasvetili.

Svitalo se je bolj in bolj. Poznali so se že črni obrisi velike omare v kotu.

Zunaj je nekdo odprl vrata in mehki koraki so se bližali.

Vstopila je in se mu približala. Tik pred njim pa je obstala in stopila nehote par korakov nazaj. Dvignil je počasi svoje oči k njej. Strepetala je. Kakor temen čarovnik se ji je zazdel. Ta somrak . . . in v njem on v črni, dolgi halji . . . te črne, čudne oči . . . Bala se ga je bolj nego kdaj prej.

A bala se ga je vedno. Trepetajoč mu je slonela v naročju, trepetajoč uživala njegove ognjene poljube, trepetajoč ga ljubila z blazno, nemo strastjo.

Takrat, ko je bila še dekle, je hodil slednji dan mimo njenega okna v dolgi, črni suknji, s črnim, širokokrajnim klobukom na glavi. Enkrat se je ozrl v njo in odnesel je vso njeno dušo s seboj. Nekaj časa ga ni bilo več. Potem pa ga je videla zopet pri neki obravnavi. Zvečer je bilo . . . vse mesto je drlo tja. Ena izmed prvih dam je zastupila svojega moža. On je sedel na levi strani v črni, dolgi halji, s črnim baretom na glavi, s krvavordečimi obšitki pod vratom . . . Vstal je in govoril z mirnim, sonornim

glasom, in njegove besede so padale težke v vsa srca, na glavo nesrečne zločinke.

Prišel je mesec pozneje k njeni materi, prihajal potem slednji dan. Bil je tako mehek ž njo, tako dober . . . In sledila mu je kakor omamljena v ono noč, kamor jo je vabil s seboj. Kajti zdelo se ji je, kakor da gre daleč nekam noter v bajno, črno noč brez zvezd, oklepajoč se njega, ki je doma v tej čarobni temini.

In trepetajoč mu je slonela v naročju, trepetajoč uživala njegove ognjene poljube, trepetajoč ga ljubila z blazno, nemo strastjo . . . On pa ji je bil tako mehek, tako dober. In tako krasno je bilo daleč notri v bajni noči, kjer je bil on doma . . . Tako prav vsa okna zastrta, vse temno, tiho . . .

In vendar ji je delo dobro, kadar je prišel v hišo Alfred, brat njenega moža. Kakor da je posijal žarek v temino, dobrodejen, topel žarek, ki ne žge očesa z brutalno, plebejsko svetlobo, ki se prikrade tih, krotak skozi zastore . . . Mlad je bil, skoro še pol otroka. Pozdravil je vljudno, pristrčno, prisedel k njej in govoril odkrito, zaupljivo, kakor da je njen brat. In oči je imel kakor kos neba v tihi pomladni noči.

Rudolf, njen mož, ga je jedva pogledal. »Otrok je! Kaj pa naj pameten človek govori ž njim?«

A ona je bila tudi tak otrok. In zapazila je, da njen mož ne govori tudi ž njo nikdar, ker je tak otrok. Samo k sebi jo je stiskal, božal ji lice, gledal ji s svojimi zagonetnimi očmi v obraz in jo poljubil s svojimi pekočimi, kakor ogenj subimi poljubi. In ona mu je trepetajoč slonela v naročju, trepetajoč koprnela pod temi poljubi. Samo jemala jih je brez volje, brez moči, kakor da je njegova strast sežgala, upepelila njeno, kakor da je ogenj njegovih ustnen ugasnil njenega vsakokrat, ko je začutila njegov dih; šele, kadar jo je izpustil iz svojega objema, je švignil iz njene duše iznova divji ogenj, da je strepetala po vsem telesu.

Včasih je siloma stresla z glavo, kakor bi se hotela zbuditi iz nekega sladkomučnega sna. Kajti čutila je, da sanja razkošne sanje, ki žro njene moči. Strmela je pogosto v zrcalo in drhtela. Tako blodost, take čudne poteze, take oči je videla na ženitovanskem potovanju po velikih mestih, zvečer v kavarnah. Spomnila se je onih ženskih obrazov in strepetala vsakokrat. Vselej, kadar je obviselo zunaj na ulici na njej možko oko, polno hrepenenja in poželenja, se je spomnila onih obrazov . . . In zdelo se ji je, da vidi pogosto v očeh svojega moža, celo v nedolžnih očeh Alfredovih isti izraz.

Kadar je bila sama, je sedela najrajša na divanu v kotu in strmela predse. Da, to je bilo resnično življenje in vendar kakor sanje. »Kakor cvetica sem, ki so jo presadili v terno«, si je mislila. »Tema, noč, bajna noč, to je duša mojega moža. In Alfredova duša je kakor mehka mesečina.« In ljubila je noč in ljubila mesečino . . .

* * *

Kakor temen čarovnik se ji je zazdel v tem dolgem, črnem plašču, v tej temačnosti s temi črnimi očmi, s to kakor noč črno brado, s to črno čepico na glavi.

Vstal je in stopil k oknu in se molče vrnil k peči. Krvav žar iz peči mu je švignil za hip čez obraz in zdrknil na prsi pod vrat. Ustavil se je in obrnil oči v njo. Zlati naočniki so se svetili iz somraka. In spomnila se je porotne obravnave, kjer so padale njegove besede težke v vsa srca, na glavo nesrečne zločinke, ki je bila zastrupila svojega moža.

Opotekajoč se je ustopila k divanu in se zgrudila nanj.

On se je vrnil zopet k oknu.

»Pojdi sem, Danica!« ji je rekel z drhtečim glasom.

Trepetajoč je vstala in se mu približala.

Potisnil jo je rahlo bliže svetlobi in jo gledal. Zavita je bila v črn, svilen plašč z mehкими bobrovimi obšitki okrog vratu. Na glavi je imela črn klobuk s temnimi nojevimi peresi, polnimi nežnih snežink. Obrazek ji je od mraza še vedno rahlo rdel.

Prijel je z obema rokama njene v svoje in jih obdržal, silno drhteč, kakor da ga trese mrzlica. Privzdignil ji je nato glavico, da bi ji pogledal v oči, a ona je skrila ubogo svojo dušo za dolge, svilene trepalnice, da bi ne videl madeža v njej . . .

»Dušica, ljubica, kako si krasna!« je jeknil z glasom tako brezmejno žalostnim, da so se ji zašibila kolena in jo je moral ujeti, da se ni zgrudila. Položil jo je zopet na divan in se vrnil k oknu.

Naslonil je čelo na mrzlo steklo in strmel tja ven. Tiščal je spodnjo ustnico trdo z zobmi, nosnice so mu trepetale, prsi skoro hrople. Dvoje velikih, težkih solz mu je spolzelo počasi čez mrtvaškobledo lice, a naglo je vzel ruto iz žepa in ju obrisal. In obraz, mu je ledenel bolj in bolj, zobje so spustili ustnice, ki so se trdo sklenile, in v očeh je zamrl zadnji odsev žalostne gorkote, okrog usten pa se je zazibal smehljaj, ki zmrzne včasih na obrazih mrličev in ki mu pravijo srečen smehljaj . . .

Obrnil se je in pozvonil.

»Zajutrkujva, kaj ne, Dragica?« je vprašal s svojim navadnim, mirnim, prijetnim glasom. »Ti si gotovo že potrebna?«

Postrežnica je prinesla kavo in jo postavila na mizo.

On si je nalil, kakor vedno, polno skodelico in nadrobil peciva v njo.

»Kaj samo toliko?« se je začudil, ko si je nalila jedva toliko, da je pokrila dno.

Molčala sta nekoliko časa. Večkrat je že poskusila, da bi kaj izpregovorila, a bilo ji je, kakor da ni več glasu v njej . . .

»Ali je bil včeraj Alfred tu?« je vprašal nenadoma.

»Ne,« je odgovorila jedva slišno.

»Ne? Hm, jaz sem ga pa videl, ko je vstopil v vežo. No, no, bo že res. Kako bi pač mogla govoriti neresnico usta, ki so ravno sprejela vseživega Boga!«

Srebrna žlička ji je padla iz rok. Tisoč strupenih jezikov je sikalo iz teh mirnih besed.

Molčal je zopet in jedel mirno dalje.

V sobo je stopila naglo služkinja s prestrašenim obrazom.

»Strašen škandal se je zgodil!« je vzkliknila.

»Kaj pa je?« je vprašal in nehote vstal.

Tudi ona je planila s stola. Groze poln občutek jo je obšel, sama ni vedela zakaj. Če se je le kaj genilo ob njej, že so ji zašklepetali zobje strašne bojazni. Vsi živci so se trgali v njej.

»Nekdo je bil v izpovednici patra Stanka!« je pripovedovala služkinja pretrgano. »Preoblekel se je bil v meniško obleko in izpovedoval. Iščejo ga že povsod. Ušel je. Obleko so že dobili v jarku na Tržaški cesti.«

Počasi je spravil iz nje, kaj se je pravzaprav zgodilo, kajti v prvem hipu je ni razumel. Gotovo je bilo, da je nekdo zlorabil izpovednico, Bog ve kdo in zakaj. Pater Stanko je že včeraj odpotoval in slepar se je polastil njegove izpovednice. Izpovedoval je črez eno uro, potem pa brez sledu izginil.

Rudolf je pogledal na uro. Bilo je čas, da gre v urad. Oblekel si je molče suktnjo, vzela klobuk in odšel, prvič, ne da bi se bil poslovil od žene.

Sedla je v kot na divan in se prijela z obema rokama za glavo. Postrežnica, ki je pospravljala mizo, se je ozirala pogosto nanjo in zmajevala z glavo.

On pa je hitel naravnost v urad. Dobil je takoj naznanilo o nenavadnem zločinu. Odredil je vse, kar se mu je zdelo potrebno

in mogoče, ter hodil potem sam po svoji sobi s stisnjenimi obrvmi in stisnjenimi ustnicami.

Naenkrat je obstal. Obraz mu je izražal presenečenje, ki se pojavlja, kadar nam šine nepričakovana misel skozi možgane. Stal je še nekoliko časa nepremično sredi sobe, potem pa pokimal odločno in sedel k svoji pisalni mizi. Njegov obraz je blede in trde, kakor da je iz kamena.

Odprl je debel akt in se utopil vanj.

Opoldne se je vrnil točno domov. Juha je že čakala na mizi kakor vedno.

Pokimal je ženi nem pozdrav in jo pogledal. Bila je upadla kakor še nikoli, oči zbegane, motne.

»Ali ste ga že dobili?« je vprašala kolikor mogoče mirno, ko sta sedla.

»Niti sledu!« je odgovoril. »Ti si bila torej pri njem pri izpovedi. Sreča, da si taka nedolžna golobica! Pomisli, kaj bi bilo, ako bi bila ti ena izmed tistih ničvrednic, ki sleparijo svoje može, in bi se tega izpovedala!«

Pogledal ji je pri tem naravnost v obraz z bodečim, skelečim pogledom.

Zahropla je.

»Eh, seveda ni prijetno praviti niti malih svojih grehov neznanemu lopovu, toda, ako bi bil izvedel iz tvojih ustec celo kaj takega, no, to bi bil vrag!«

Odložila je žlico. Niti siliti se ni mogla več.

»Kako, da ne jeste ničesar, milostiva? Že davi ste vse pustili. Bolni ste, kaj ne?« jo je vprašala sočutno postrežnica.

»Glava me boli,« je vzdihnila gospa in vstala. Sedla je na divan in se naslonila trudno na blazine.

On je obedoval molče ter se spustil potem molče poleg nje na drugi konec.

»Glava te boli? Meni tudi ni dobro. Umreti bo treba,« se je nasmehnil.

Ozrla se je vanj in ujela ta čudni nasmeh. Zazeblo jo je, da so ji zašklepetali zobje.

»In zdaj bom imel še toliko dela s to novo dogodbo,« je pristavil in si prižgal smodko.

»Nenavaden slučaj, kaj ne?« je vprašala tiho, da pač nekaj izpregovori.

»Da, nenavaden slučaj. Meni se še ni dogodil v celi moji praksi. Toda spominjam se, da sem nekdanj čital nekaj podobnega v francoskem dnevniku. Hm, celo veliko sličnosti je imel oni slučaj s tvojim,« je dodal počasi kakor zamišljen.

»Z mojim? Kako to?« je šepnila.

»Pardon! Hotel sem reči drugače. Tam se je namreč izpovedala takemu sleparju zakonska žena, ki je v resnici sleparila svojega moža, česar v našem slučaju seveda ni.«

Obmolnil je zopet in puhel enakomerno dim v voljni zrak.

Tudi ona je molčala. Zobje so ji šklepetali, da je moral to čuti tudi on.

»Z bratom svojega moža ga je sleparila,« je nadaljeval po dolgem času in zopet obmolnil.

Hotela je vstati, a zgrudila se je zopet v blazine.

»Kako si slaba, revica, kako trepečeš!« se je obrnil k njej. »V posteljo pojdi, Dragica, morda ti bo bolje.«

Strašen ji je bil ta njegov glas, ta njegov obraz tako sočuten, a oči tako mrzle, polne nečesa groznega, neizprosnega.

»Pusti me!« je kriknila, da se je služkinja, ki je šla slučajno skozi sobo, začudeno ozrla nanjo.

On je zmajal z glavo. Ko so se pa vrata za služkinjo zaprla, obrnil je svoj pogled naravnost ženi v obraz.

»Pustim naj te? Kaj ti pa hočem? Ne razumem te«, se je nasmehnil. »Toda potrpeti je treba s teboj; bolna si, hudo bolna«, je pristavil mirno.

»No, pa tu ostani!« je nadaljeval po kratkem molku. »Morda te razvedrim, če ti povem ono dogodbo iz francoskega dnevnika?«

Ozrla se je vanj. Njene oči so bile popolnoma motne, le globoko za neko meglo je kričalo nekaj po usmiljenju.

»Aha, zanima te?« se je nasmehnil, kakor da je tako razumel njen pogled. »Ej, taka romantika ženske vedno zanima. Dobro torej! Veš, v Parizu je živela mlada dama. Ne vem, ali ravno v Parizu, toda to je vse eno, saj takih — nikjer ne manjka. Ta dama je imela moža, ki ni veliko govoril, ki je bil morda celo pretemen, toda jasno ji je bilo, da jo brezmejno, nežno ljubi, kakor na primer jaz tebe, dušica. No, in tudi ona je bila proti njemu kakor med. Kar umirala je blaženosti, kadar jo je stisnil k sebi, hahaha!«

Zakrohotal se je besno in obmolnil. Oči so mu gorele v divjem plamenu.

»Pravila mu je vsak dan, da jo sežge njegova strast«, je govoril hlastno dalje. »In on ji je veroval. Nekega dne pa so se mu

odprle oči in spoznal je, da ga vara, vara ž njegovim bratom. Pomisli, ž njegovim bratom!»

Sklonil se je k njej, trmel ji s svojimi strašnimi očmi v obraz in ji stisnil roko s tako brutalno silo, da je jeknila.

Izpustil je njeno roko iz svoje ter vrgel ugaslo cigaro na mizo.

Molče je gledal nekoliko časa predse v tla, potem pa naglo planil pokoncu.

»Pa drugič dalje! Zdaj moram v urad. Z Bogom!«

In ne da bi se bil ozrl, je odhitel ven.

Ona pa se je vrgla vznak in strmela z blodnim pogledom v strop. Niti zganila se ni.

Služkinja je hodila tiho skozi sobo. Zmajevala je z glavo, a nagovoriti si je ni upala. Strah jo je bilo.

V mraku je prinesla svetiljko in jo postavila na mizo.

»Gospod Alfred je zunaj!« je rekla tiho. »Ali naj ga pustim noter?«

»Ne, nobenega!« je odgovorila gospa osorno. »Recite, da sem bolna.«

Ko je služkinja odšla, se je dvignila in za hip je vprla oči v luč, kakor bi hotela preišljati, kaj se neki godi ž njo, toda takoj se ji je zazdelo, kakor da se ji ovija zopet težka megla možganov. Vrgla se je zopet vznak in trmela s široko odprtimi očmi v zrak.

Večerjala ni ničesar. Služkinja jo je morala podpirati, ko jo je spremljala k postelji.

Čez pol ure je šla pogledat v spalnico. Gospa je ležala, kakor da je mrtva. Le včasih je zahropala in zastokala.

Njega še vedno ni bilo; prvič odkar je bil poročen, je izostal z doma. Služkinja vsega tega ni mogla umeti. Zdelo se ji je samo, da se je dogodilo nekaj usodnega. Gospa je, kakor da se ji je zmešalo v glavi, sama bolezen to ne more biti. Okrog polnoči je slišala priti gospoda domov. Prisluškala je pri vratih, a slišala ni drugega, kakor da se je slekel in legel v posteljo.

Ob osmih drugega dne sta sedela zopet oba pri zajutruku. Voščila sta si bila dobro jutro, drugega še nista govorila. Ko se je zbudila, ji je bilo, kakor da je vse ono, kar je doživela včeraj, samo sanjala, a ko se ji ni približal kakor vedno, da bi jo poljubil, da bi ji rekel le eno prijazno besedo, ko je videla zopet njegov blede, trdi obraz, ko so zopet srečale njene oči njegove, hladne, nekaj groznega obetajoče, ji je zopet legla strašna groza v dušo.

»Ničesar nismo še dobili, je izpregovoril«, ko je odhajal. »Menda ga sploh ne zalotimo, kakor niso onega v francoskem dnevniku. Čakaj, opoldne ti povem, kaj se je zgodilo z ono propadlo ženščino. Danes si itak videti veliko zdravejša, in ne bo te več tako razburjala povest o neki drugi, tebi popolnoma tuji — nesramnici. Z Bogom!«

Nasmehnil se je in odšel naglo.

Zgrudila se je na stol . . . Ženščina . . . propadla . . . povest o neki drug nesramnici . . . ji je šumelo po glavi.

»Uboga gospa, ali vas že zopet prijemlje?« jo je vprašala služkinja, a dobila ni drugega odgovora kakor top, zmeden pogled. Zmoti se revica, si je mislila. Najrajša bi bila zbežala iz te hiše. Vse polno strahov se je plazilo po poltemnih kotih, ki jih ni mogla pregnati medla svetloba mračnega zimskega dneva.

»Mici, Mici!« je zaslišala naenkrat iz sobe gospenji glas.

Stekla je naglo k njej.

»Kaj je, milostiva? Ali je vam slabo?«

»Ne, ne! Pelji me kam! Ven, hitro ven! Tu znorim!« je prosila gospa in se je oklepala. Njene oči so bile že popolnoma blazne, glas hripav, izpremenjen.

»Kam, milostiva? Kam v takem mrazu? Tu bodite, čakajte, prinesem vam plašč! Jezus!«

Služkinja je preplašena odskočila, kajti gospa se je je hotela okleniti okrog vratu. Zadavi me, si je mislila.

»Ven me pelji, ven, kamor hočeš! Samo še danes je čas!« je vpila nesrečnica venomer.

»Za božjo voljo, ostanite! Po gospoda grem. Takoj bo tu!«

In služkinja je hotela skozi vrata, a že jo je držala gospa trdo za rokav.

»Ne, ne gospoda! Bojim se ga, bojim se ga — — —«

»Kaj se ga boste bali, saj je tako dober! Ven pojdiva, milostiva, v kuhinjo! Zunaj se razvedrite.«

In prijela je gospo za roko in jo peljala s seboj kakor otroka.

Zunaj se je nekoliko umirila. A bolj ko se je bližalo poldne, večkrat je ponavljala: »Ali že prihaja? Bojim se ga«, in vedno manj je izdalo vsako prigovarjanje. Služkinja ni več dvomila, da je uboga gospa zblaznela. Držati jo je morala, ko so se začuli v veži gospodovi koraki, kajti hotelá se mu je skriti v veliko omaro.

Pogledal je v kuhinjo.

»No, kje pa tičiš, Dragica? Pojdi no kosit! Kako ti je, revica?« je rekel in ji pogladil lase. Čutil je natanko, kako je drhtela, ko se je dotaknil.

Skoraj zbežala je pred njim v sobo.

»Gospa se vede tako čudno. Zdravnika bo treba«, mu je šepnila služkinja, ko je hotel za njo.

»Ne bo hudega ne. Malo nervoznosti, to preide samo«, se je nasmehnil.

Pri kosilu nista govorila ničesar. Ona je zaužila samo par žlic juhe. Gledala je predse in trepetala.

Včasi jo je pogledal. Za hip je bilo, kakor da se mu smili, kakor da se bori sam s seboj, a kmalu je postal njegov obraz zopet trd, neizprosen.

»In zdaj pride nadaljevanje obljubljenе povesti«, je mirno izpregovoril, ko sta sedla kakor vedno na divan k črni kavi.

Prižgal si je cigaro in nadaljeval:

»Kje sva že ostala? A da! Torej varani mož, ki je svojo ženo tako brezkončno ljubil, je bil sicer dobra duša, a nikakor ne kak sentimentalen slabič. Blag prijatelj, a neizprosen proti oni, ki mu je za vedno zastrupila življenje. Spoznala je prvi hip, da je zaigrala tudi ona svojo srečo. Glej, on si je z največjim trdom priboril košček kruha, stradal je, prenašal mraz, preziranje, žaljenje in sad cele te bedne mladosti je poklonil njej, naj ga uživa ž njim. Življenje ga je naredilo trdnega, a trdni ljudje so včasi tudi malo trdi. On je bil tak, in naravno je, da je ni prosil, naj blagovoli pozabiti, da ga je nesramno varala, ampak — — —«

Obmolknil je zopet premišljeno, hote.

»Sicer pa tudi nje ni moglo več veseliti življenje. Ali se je mogla še kdaj ozreti v oči svojih nedolžnih otrok? — — —«

»Ali je imela otroke?« je vprašala hlastno. Zazdelo se ji je, kakor da je zanjo v teh besedah nekaj rešilnega. Ona ni imela še otrok, ona — — —. Toda takoj so jo zopet splašile njegove besede.

»Da, otroke je imela«, je pritrdil počasi. Njeno vprašanje ga je osupnilo in ga spravilo za hip v zadrego. Zakaj je neki omenil otrok, ko jih ona nima! Toda takoj si je pomagal in nadaljeval mirno:

»Ona je imela otroke. Pomisli, dete, da bi se tebi dogodilo kaj enakega! Denimo, da bi midva dobila dva taka kodrasta paglavčka. In ti bi bila grešila z mojim bratom. In tako čez pet let bi zdajle pridrlo naenkrat dvoje takih nedolžnih bitij v sobo k

nama. Glej, tamle bi stala Rudolfček in Dragica in vprla bi vate svoje angelskočiste poglede, v te svojo mamó, v te prešestnico — krvoskrunko — — —«

Kazal je s prstom predse na drugo stran mize, govoril hripavo, strastno, da mu je strast zadušila besedo.

Ona je zahropla. V možganih ji je vrelo, zobje so ji šklepetali, stresal jo je mraz, da je začel divan trepetati.

»In kaj je storila ona, kaj?« je jeknila.

»Ona?«

Za hip se je zdrznil, ustni sta mu drhteli, potem pa mu je bilo, kakor da ne govori več sam, kakor da je le še orodje nekega demona, ki ga davi.

»Zastrupila se je!« je kriknil. »Njen mož je imel v svoji miznici, v levem predalčku stekleničico strupa — — —«

Planil je s sedeža. Trepetal je kakor ona. Stopil je k oknu in naslonil čelo na mrzlo steklo. Zapustile so ga vse moči. Zdelo se mu je, kakor da šele zdaj čuti vse strašno zlo, ki se je zgodilo v njegovi hiši. Stiskal je zobe in hropel.

Ona pa je gledala nekaj trenutkov s široko odprtimi očmi vanj, potem pa odšla opotekajoč se skozi vrata.

Postajal je mirnejši. S silno močjo je sklonil napadajoče ga strasti k tlom, in njegov obraz je bil zopet miren, oko zopet mrzlo. Le rahlo mu je še trepetalo telo.

Obrnil se je počasi in se ozrl po ženi.

Ni je bilo več. Grozna slutnja ga je obšla. Planil je proti vratom in se zadel z vso silo ob služkinjo.

»Gospa leži na tleh! Jezus, Marija!« je vpila.

Pokleknil je k nesrečnici. Samo še enkrat je odprla široko svoje oči vanj. Poleg nje je ležala prazna stekleničica.

Gledal je dolgo topo v ta blede, še vedno krasni obraz. Potem pa se je vrgel na tla in jokal krčevito nad svojo izgubljeno srečo.

Vstal je in si obrisal obraz.

»Zmešalo se je ubožici. Saj se mi je zdelo že včeraj«, je jokala služkinja.

Nemo je prikimal in odšel.

Vzel je iz miznice list papirja in sporočil bratu Alfredu, naj se ne prikaže nikdar več pred njegove oči . . .

In stopal je zopet skozi ulice v svoji črni, dolgi suknji, s črnim cilindrom na glavi, s svojim bledim, mračnomirnim obrazom . . .

